

Европа, но защото почива прѣдимно на *занаятчийски* начала. Който познава, обаче, условията и устройството на нашитѣ градинарски тайфи ще забѣлѣжи до колко рѣзки сж стопанственнитѣ облаги между еднитѣ и другитѣ. Прѣди всичко, нашитѣ градинари сж *производители*, а не *наднични работници*. Дори погледнато по-отблизо, днешното емигриране на градинаритѣ ни е вече *традиция*, а не чисто „економически импулсъ“; тѣ не търсятъ прѣхрана, прѣпитание вѣнъ отъ отечеството си за това че не могатъ да си „изкаратъ“ хлѣба въ това послѣдното. Имайки прѣдъ видъ развититѣ днесъ желѣзопѣтно — морски съобщения и трафикъ — нашия градинарь може прѣспокойно да култивира зеленчука въ отечеството си, гдѣто условията за това сж много по-добри и по-износни отъ нѣкои кѣтове на Европа, стига само по по-другъ начинъ да намѣри пазаритѣ за продуктитѣ си, отколкото да ги търси *прѣко*, запѣтенъ къмъ тѣхъ, съ нарамени торби и копачки.

Че емиграцията на нашитѣ градинари по настоящемъ и при модерния развой на пазаритѣ се явява прѣдимно отъ традиционенъ характеръ се види още и отъ самия произходъ на градинарството ни. Послѣдното се е зародило отъ отиващитѣ ежегодно Лѣсковци въ Цариградъ, още въ началото на XVIII я вѣкъ, като работници при беглишкитѣ тамъ фурни и пѣкачи на хлѣбъ и сухари за войската. Когато, обаче, числото на тия работници тѣй се увеличило, че вече за голѣма частъ отъ тѣхъ нѣмало мѣсто въ поменатитѣ фурни, тѣ започнали да отиватъ на работа при Цариградскитѣ градини. Минали се нѣколко години, Лѣсковци усвоили добръ занаятието и по-искали да ставатъ самостоятелни градинари; Цариградския, обаче, градинарски еснафъ имъ се противопоставилъ и не имъ позволилъ да отварятъ тамъ градини. Малко слѣдъ това, нѣколцина Лѣсковци — градинари, на пѣтъ за Цариградъ, за да работятъ при гърцитѣ, стбили се